

NICOLAE BUNDURI

S-a născut la 3 decembrie 1951 în Homorod, județul Brașov. A absolvit Universitatea din Brașov în anul 1980.

A debutat în 1988 în revista "Perpetuum comic-Urzica".

Volume personale: „Non Multa...” și „Secretele unui Gură Spartă”, ambele de epigramă. Publicat în toate volumele colective UER-1988-2015. A primit peste o sută de premii la festivaluri de epigramă și poezie umoristică.

Este membru fondator al Cenaclului „Anton Pann” - Brașov - 1987, precum și al „U.E.R. (Uniunea Epigrafiștilor din România) - 1990.

Redactor șef al Revistei „În lumea epigramei” (Director Viorel Martin).

INDEPENDENȚA PROVINCIALU'

Dacă nu ești din București înseamnă că ești provincial (vai câtă logică pot să am!!!). Adică din provincie.

Adică de la „periferie”. Adică ești fraier, fraiere! Eu sunt ardelean getbeget (adică provincial, adică fraier). Am făcut o facultate, mi-am făcut o casă, am făcut un copil, am plantat un pom dar...degeaba. Sunt provincial. E mult prea târziu să scap de această stigmatizare, fiind destul de bătrân, chiar și în ipoteza că vând tot (mai puțin nevasta și copilul), vând casa, mașina, vând și pomul din ogradă ca și Ilie Moromete să-l trimită pe Neculai la școală și mă mut în capitală. Presupunând că banii luați pe casa cu șapte camere din provincie mi-ar ajunge să-mi cumpăr o garsonieră în Ferentari, vecinii vor avea un aer de superioritate și chiar se vor simți lezați în orgoliul lor de capitaliști de venirea unui provincial în frumusețe de bloc cu două sute de garsoniere și grup sanitar la capătul holului (era să zic la capătul tunelului, dar asta e altă poveste). Apoi ar trebui să încep să vorbesc mai „elevat”, să devin un „rafinat”, un capitalist, să nu fac „glume proaste, de provincial” și eventual să învăț „nițică” engleză ori franceză că doar sunt în „micul Paris”. Să nu mai merg la revelion ci la „reveion”. Să nu mai mănânc ciocolată ci „șocolată”, că sunt la București, nu în Merghindeal. La vecine să nu le mai spun Doamnă sau Domnișoară ci „Duduie” sau „Duduiță”. Duduița cred că-i o Duduie mai mică. Dar nu știu ce-i aia Duduie. La noi în provincie, „duduie” este indicativul prezent de la verbul „a dudui”, cu diferența de accent. Să nu mai spun „sunt mulți oameni pe stadion” ci „e mulți oameni pe stadion”. În week-end să merg pe litoral la plajă sau pe Valea Prahovei la schiat, cu condiția să fi mâncat toată săptămâna „decât” ciorbiță de cartofiori. În capital, la cartofi nu li se spune cartofi, ci cartofiori, dar nu spre a-i alinta pentru că, vezi Doamne, ar fi atât de gingașe aceste plante „tuberculoase” aduse de dincolo de „gârlă”, ci pentru a sugera faptul că i-ai cumpărat cu spirit de economie. Un kilogram sau chiar o jumătate, mai mici, așa, că „e mai ieftini” ăia „micii” și nu un sac de barabule cât capul, precum nesătulul de provincial. Să mă comport cu condescendență (termenul este interzis în provincie) cu copiii străzii care cântă „mamelor din lumeantregă” fiindcă „e și ei oameni”.

La fel și cu câinii comunitari că „e și ei” niște suflete. Deci, să mă adresez cu „câini comunitari” și nu

cu expresia provincială ...”câini vagabonzi”, că „are” și ei demnitățile lor vorba unui mare cântăreț de muzică foarte ușoară care spune: „ Iubiți și câinii vagabonzi că e mai buni și uneori mai lorzi!”. Nu prea rimează, dar e o „licență poetică” din care rezultă că bucureșteanul are suflet mare. Apoi, să fac opinie publică în autobuz când șoferul îl bate pe un călător și să spun hotărât:”Păi se poate așa ceva?”. Expresia asta cu vădit scop educativ și corectiv privind etica, virgulă, capitalistă trebuie folosită cât mai des. De câte ori ceva nu e bine, trebuie să spun retoric: ”dar se poate așa ceva...?”. Să mă arunc în față când se ia un interviu pe stradă și să am opinie. Opinie publică adevărată, nu bârfă provincială. De exemplu, dacă mă întrebă reporterul ce părere am despre încălzirea globală, să spun că numai guvernării „e de vină” și că pensiile „e mici”, dar „se poate așa ceva?”. Să merg la biserică îmbrăcat cu pardesiul roz și cu pantofii verzi și să fac mătănii și să pup covoarele persiene ca strămoșii noștri de la Istanbul, nu să stau „drepti” ca necioplitul de provincial din Ardeal și, pe deasupra, îmbrăcat în negru. Și pe dedesupt în alb. Nu maică, cât mai colorat. Culorile vii „e mai estetice”. Dar provincialii „n-are” de unde să se inspire din punct de vedere modă că în provincie nu „e case de modă”. Dar ia stai!

De ce să mă mut eu în Capitală și de ce nu s-ar muta Capitala la Merghindeal!? Măcar până trece criza. Să vadă și ei, bucureștenii, cum e să fii... provincial.

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*